

jeg i hvert Fald ikke være med til. Der er ogsaa en betydelig Forskel paa, om det er det offentlige, der kræver de stipulerede Afgifter til offentlig Anvendelse, eller om det er en privat Kreditor, der gør Udlæg, thi den private Kreditor er i hvert Fald i de fleste Tilfælde selv Herreover, om han vil give den paagældende Kredit. Han skal i hvert Fald paa Forhaand vide, naar han giver den paagældende Kredit eller yder ham Laan eller paa anden Maade sætter ham i Gældsforhold til sig, at han udsætter sig for ikke at kunne faa Dækning. Med disse korte Bemærkninger skal jeg tilraade, at man stemmer imod dette Ændringsforslag.

Kirk: Retsplejelovens § 509 har allerede modtaget en væsentlig Ændring ved Lovforslagets § 23, som vi vedtog ved anden Behandling. Der har hidtil kunnet udtages Genstande for indtil 60 Kr., naar vedkommende var Familieforsørger, dog ikke, naar det drejede sig om at gøre Udlæg i Genstande, som særlig var satte i Pant for den Fordring, i Anledning af hvilken Udlæget søgtes. Dette er nu ændret, saaledes at Udtagelsesretten ogsaa kan gøres gældende i dette Tilfælde. Fra Venstres Side blev det under Udvalgsforhandlingerne fremhævet, at dertil kunde vi gaa med, men derimod ikke til det, som det foreliggende Ændringsforslag til § 23 gaar ud paa, idet vi mente, at det var nødvendigt at opretholde den Bestemmelse, man har i Konkursloven af 1872, § 160, at Udtagelsesretten ikke kan gøres gældende, naar det drejer sig om Udlæg for Skatter og andre Afgifter til det offentlige. Venstre kan derfor ikke slutte sig til dette Ændringsforslag. Jeg kan væsentligt henholde mig til de Bemærkninger, som er fremførte af Ordføreren (Jessen), men selv bortset derfra maa jeg dog sige, at det har meget stor Betydning for Kommunerne, at de bliver i Stand til at faa Skat af de paagældende Personer. Der vil nemlig være mange, som det vil være forgæves at foretage Udpantning hos, naar Udtagelsesretten angaar 300 Kr., men som meget vel vil være i Stand til at betale Skat; og de paagældende vil i Virkeligheden kunne unddrage sig Skatten i 2¹/₄ Aar af Valgperioden uden at udsætte sig for at miste deres Valgret. Naar Valglisten affattes i Begyndelsen af Aaret, kommer jo alle de med, som har betalt alle forfaldne Skatter for de to sidste Skatteaar, det vil sige de sidste syv Kvartaler. Det

vilde blive et meget stort Tab for Byerne, hvis de ikke var i Stand til at faa Skat af de paagældende Personer i de resterende 2¹/₄ Aar. Det er sagt mig, og jeg tvivler ikke om, at det er rigtigt, at det vil dreje sig om meget betydelige Beløb. Derfor kan Venstre ikke tiltræde det stillede Ændringsforslag til § 23.

Indenrigsministeren (Rode): Da Justitsministeren paa Grund af Sygdom maa holde sig hjemme i Dag, har han anmodet mig om at meddele, at han kan tiltræde de af Udvalget stillede Ændringsforslag, derimod ikke det af to ærede Medlemmer fremsatte Ændringsforslag.

Axel Møller: Det forekommer mig ikke, at de Udtalelser, der er fremkommet fra den ærede Ordfører (Jessen) og det ærede Medlem fra Nørresundby (Kirk), i nogen Maade har rokket de Betragtninger, jeg er fremkommet med. Hvad det ærede Medlem fra Nørresundby anførte med Hensyn til den kommunale Valgret, giver netop mig Ret i, at den kommunale Valgret i mange Tilfælde slet ikke vil være i Fare ved disse Eksekutioner, man behøver derfor ikke af Hensyn til at skærme Vælgerne imod Tab af Valgret at være sængstelig ved det Ændringsforslag, som Mindretallet har stillet. Og naar den ærede Ordfører siger, at der er den Forskel paa Stat og Kommune paa den ene Side og private Kreditorer paa den anden Side, at den private Kreditor kunde have ladet være med at give Kredit, men at Staten og Kommunen har et Krav ifølge selve Loven og ikke ifølge særlig Kontrakt, vil jeg dertil sige, at Regelens Begrænsning, som den foreligger, rammer de private Kreditorer, enten de har smaa eller store Fordringer, enten disse grunder sig paa Kontrakter eller paa andet. Hvis f. Eks. en Mand har ødelagt noget af min Ejendom, og jeg søger at faa ham dømt til Erstatning, maa jeg, som har lidt Skade ved Mandens Handling, respektere, at han til sit og sin Families Underhold undtager dette Eksistensminimum af 300 Kr. Jeg spørger: Hvorfor skal Stat og Kommune saa ikke respektere det? Der er noget for Retsfølelsen umiddelbart stødende i, at Staten siger til de private: I skal af Humanitet eller af Retfærdighedshensyn respektere dette Eksistensminimum for Skyldneren, men vi, Stat og Kommune, forbeholder os af rene Opportunitetshensyn, af rent praktiske Hensyn, af Hensyn til, at Skyldneren ikke skal miste sin Valg-